

Isten szeretetének diadala

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 91:1-11; Jeremiás 25:33; 30:5-7; Jelenések 20:11-15; 21:2; 22:11-12

„Hallottam, amint a trón felől egy hatalmas hang ezt mondta: Íme, az Isten sátra az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük; és szemükről minden könnyet letöröl, és halál nem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak” (Jel 21:3-4, ÚRK).

Reményteljesen gondolhatunk a jövőre. Noha igencsak megpróbáló idők állnak előttünk, nehézségeket kell elszenvednünk, szomorúságokat tapasztalnunk, mégis bízhatunk abban, hogy közeleg egy jobb nap, tehát értelmesen, céltudatosan és örömmel élhetjük az életünket ma. Franklin D. Rooseveltt az Egyesült Államok történelmének egyik legnehezebb időszakában, 1933-1945 között töltötte be az elnöki tiszteket. Paralízis következtében megbénult, segítség nélkül nem tudott mozogni. Ő írta: „Folyamatosan abba a reménybe, hitbe kapaszkodtunk, hogy egy jobb élet, jobb világ jön.” Albert Einstein, a világ egyik legragyogóbb koponyája így írt: „Tanulj a tegnaptól, élj a mában és legyen reményed a holnapban!” Alfred, Lord Tennyson, a Viktória királynő korában élt nagy angol költő pedig így fogalmazott: „A következő év küszöbén ott mosolyog a remény, azt súgja: »Boldogabb lesz!«”

A negyedév utolsó tanulmányában látni fogjuk Krisztus állhatatos szeretetét az univerzum történelmének legizgalmasabb idejében, valamint a jó és a gonosz közötti nagy küzdelemben aratott elsöprő, teljes győzelmét. A Biblia utolsó irata, *A jelenések könyve* reményt ad a mára, a holnapra – és örökre!

Az e heti tanulmánnyal olvassuk el A nagy küzdelem 39-42. fejezetét!

REMÉNYSÉG A MEGPRÓBÁLTATÁS IDEJÉN

Olvassuk el Jer 30:5-7, Dán 12:1-2 és Jel 22:11-12 szakaszait! Milyen események történnek közvetlenül a második adventet megelőzően?

Az emberiség próbaidejének végén olyan nyomorúságos időszak következik, *„amilyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni, mindezideig”* (Dán 12:1). Jelenések 16. fejezete leírja, hogy a gonosz világot hét utolsó csapás éri, de mint az Egyiptomot sújtó csapások esetében, Isten népe ekkor is védelmet élvez. Figyeljük meg Dániel ígérését: *„abban az időben megszabadul néped, mindaz, aki csak be van írva a könyvbe”* (Dán 12:1, ÚRK). Ez az utalás bizonyára az élet könyvére vonatkozik (lásd Fil 4:3; Jel 13:8; 20:12, 15; 22:19). Aki hűséges marad Jézushoz, annak nevét nem törlik ki az élet könyvéből (Jel 3:5).

Olvassuk el Jn 8:29, 14:30 és 1Jn 3:1-3 szakaszait! Mi az egyetlen módja a nyomorúságos időre való felkészülésnek?

A nyomorúságos időben Isten népe olyan mély, személyes kapcsolatban lesz Jézussal, amin semmi nem változtathat. Leghőbb vágyuk, hogy mindent az Ő tetszése szerint tegyenek, és a Szentlélek munkája által olyan tiszták legyenek, mint Ő. Krisztus szívében semmi nem rezonált Sátán csálásaira, és bennünk is tükröződhet a Megváltó jellemének ez az aspektusa.

Olvassuk el Zsolt 27:5, 91:1-11 és Jel 3:10-12 szakaszait! Milyen megerősítő ígéretek ad Isten a nyomorúságos időre nézve?

Némelyek félreértik azt, hogy a nyomorúságos időben közbenjáró nélkül leszünk. Jézus akkor fejezi be a közbenjárást a mennyei szentélyben, amikor már mindenki meghozta végső döntését mellette vagy ellene. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ebben az időben egyedül lennénk, csak a saját erőnkben bízhatnánk. Jézus biztosított arról, hogy mindig velünk lesz (Mt 28:20). A hit akkor is bízik, ha nem lát, még ha darabjaira hull is a világ körülöttünk. A nyomorúságos idő alatt a hitünk megerősödik, vágyakozunk az örökkévalóságba, örökre Jézussal akarunk lenni.

JÉZUS KÖZELI VISSZATÉRÉSÉNEK REMÉNYE

Miért jelentenek nagy bátorítást Jn 14:1-3 és Tit 2:11-14 szavai, ha a jövő nehézségeire és a nyomorúságos időre gondolunk?

„Ne nyugtalanodjék a ti szívetek” (Jn 14:1). Jézus bátorít, hogy soha nem hagy el, visszajön értünk és hazavisz bennünket. Ez a világ nem az otthonunk, jobb idők következnek. Az Újszövetség minden huszonöt verséből egy az Úr visszatéréséről szól. A sötét napokban, amikor az életünket az egyházi-állami hatalom rendeletei fenyegetik, Krisztus visszatérésének ígérete reménnyel tölti be a szívünket. Ez az „áldott” vagy „boldog reménység”, ami minden korban erősítette Isten hűséges népét.

Olvassuk el Ézs 25:8-9 és Jel 6:15-17 verseit! Hasonlítsuk össze a megváltottak reakcióját azokéval, akik elvesznek! Mi a magyarázata a gondolkodásbeli különbségüknek?

A gonoszok rádöbbennek, milyen iszonyatos következményekkel jár a bűn, az igazak pedig már elfogadták a felkínált csodálatos kegyelmet. Az Isten elleni lázadás félelmet, büntudatot kelt, kárhoztatáshoz és végül örök halálhoz vezet, de aki elfogadja Jézus üdvözítő kegyelmét, annak Krisztus visszatérése bűnbocsánatot, békességet és örök örömet hoz.

Jel 15:3-4 és 19:7 versei szerint hogyan fogadják a megváltottak az üdvösség felmérhetetlen ajándékát, amit ingyen kapnak Krisztustól?

„Az egész örökkévalóságban Krisztus keresztyét tanulmányozzák a megváltottak, és erről énekelnek. A megdicsőült Krisztusban a megfeszített Krisztust fogják látni... A világegyetem örökké csodálni és imádni fogja Alkotóját, minden sors Bíróját, aki az ember iránti szeretetből letette dicsőségét és megalázta magát” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 555. o.).

Olvassuk el Jel 12:17, 17:13-14 és 19:11-16 szakaszait, és figyeljük meg a fokozódó hatást! Mit tudhatunk meg ezekből a részekből az utolsó földi háborúról és Krisztus végső győzelméről?

MILLENNIUM A FÖLDÖN

Jelenések 19. fejezete Jézus visszatérésének és a gonoszok pusztulásának drámai leírásával fejeződik be, de a történetnek ekkor még nincs vége. A 20. fejezetben a millennium ezeréves időszakáról értesülünk.

Olvassuk el Jel 20:1-3 verseit! Jézus visszatérésekor milyen sorsra jut Sátán?

Jel 20:1-3 képei szimbolikusak. Sátánt nem fogják szó szerint megkötözve egy mély verembe vetni. Ezer évig az elhagyott, lakatlan földön kell lennie, a saját maga által előidézett körülmények láncában. 2Pt 2:4 versében olvassuk, hogy büntetés vár rá a „sötétség láncában”. A körülményei kötözik meg, ugyanis nem lesz, akit megkísérthet. Ezer éven át nézheti a pusztulást, romlást és katasztrófát, amit lázadása okozott. A „mélység” kifejezésére használt görög szó az *abüszs*, amit az Ószövetség görög fordításában, a Septuagintában is megtalálunk, a teremtéskor ilyen volt a föld. „*A föld pedig kietlen és pusztta volt, sötétség volt a mélység színén*” (1Móz 1:2, ÚRK). A Septuaginta itt a „mélység” szót úgy fejezi ki, hogy *abüszszosz*, ami a lakatlan, kietlen földre utal. A „feneketlen mélység” nem valami föld alatti üreg vagy tátongó úr valahol az univerzumban. Sátán bűnös tevékenysége és pusztítása, valamint a második adventet megelőző borzalmas káosz miatt lesz a föld ismét olyan sötét, rendezetlen tömeg, mint amilyen a teremtés kezdetén volt.

Olvassuk el Jer 4:23-26 és 25:33 verseit! Hogyan írja le a próféta ezt a jelenetet?

A próféta a második adventkor bekövetkező rettenetes pusztulást festi le, amikor az ezeréves időszak alatt nem lesz egyetlen élő ember sem a földön. Sátán és gonosz angyalai elgondolkozhatnak a lázadás okozta dűlésről. Az egész világmindenség újból meglátja, hogy a bűn zsoldja a halál. Isten úgy rendezi el a bűn problémáját, hogy az soha többé nem ütheti fel a fejét (Náh 1:9). Ezt háromféleképpen teszi. Először is bemutatja végtelen szertetetét, hogy mennyire vágyik az egész emberiség megmentésére, aminek érdekében végtelen erőfeszítést tett. Másodszor bemutatja igazságát, igazságosságát. Harmadszor pedig lehetővé teszi az egész univerzum számára, hogy lássák a bűn és a lázadás végkimenetelét.

MILLENNIUMI ÍTÉLET

Jel 20:4-6 szakasza szerint mit fognak az igazak tenni az ezeréves időszak alatt? Miért fontos ez?

A millennium idején az igazaknak lehetősége lesz a saját szemükkel meggyőződni Isten igazságosságáról és szeretetéről abban, ahogyan a bűn problémáját megoldotta. Ugyan kinek nincsenek kérdései számos dologgal kapcsolatban, amelyeket szeretne feltenni Istennek? A millennium alatt a mennyben a megváltottak feltehetik ezeket a kérdéseket. Alkalmuk lesz még jobban megérteni Isten döntését, hogy miért nincs ott a mennyben valaki a szeretteik, barátaik közül. Ekkor egészen új módon, sokkal teljesebben látják meg, mint valaha, hogy milyen roppant nagy erőt vetett be Isten minden egyes ember megmentéséért, aki valaha élt a földön. Jobban megértik, hogy aki kimaradt a mennyből, azért nem jutott oda, mert elutasította Krisztust. A végítélet csak akkor, az ezer év végén következik be a gonoszokon. Ez lesz a második halál, a végérvényes pusztulás.

Jel 20:7-9 versei értelmében hogyan ér véget az ezer év? Mi lesz Sátán és a követői sorsa?

Ezer éven át nem volt senki, akit Sátán megkísérthetett vagy becsaphatott volna. Ő és az angyalai magukban gondolkodhattak a bűn halálos következményeiről. A millennium végén aztán a gonosz halottak feltámadnak az ítéletre, hogy megkapják végső jussukat (Jel 20:5). Sátánnak így hatalmas serege lesz. A nagy küzdelem során az egyik vereséget a másik után szenvedte el, ekkor mégis felbátorodik, látva a kárhozottak roppant nagy hadát. Továbbra sem áll készen arra, hogy felhagyjon a lázadással. Ellenkezőleg! Elindul, hogy megtévessze a „népeket”. Elhiteti velük, hogy egy utolsó nagy támadással legyőzhetik Istent és megalapíthatják a saját országukat. „Góg és Mágóg” Sátánt és minden idők kárhozottait szimbolizálja. A gonoszok körülveszik „a szentek táborát és a szeretett várost” (Jel 20:9).

A millennium végén minden gonosz feltámad, a szent város, az Új Jeruzsálem pedig leereszkedik a földre a mennyből (Jel 21:2). A szentek a millennium alatt Krisztussal éltek és uralkodtak az Új Jeruzsálemben. Az ezer év végén tehát a szent város leszáll a földre Istennel, Jézussal, az angyalokkal és minden megváltottal együtt. Mindenki felsorakozik a nagy küzdelem utolsó csatájára. Ekkor törli el Isten egyszer és mindenkorra a bűnt.

Mit árul el Isten jelleméről a végítélet időzítése?

ÖRÖKRE SZÓLÓAN

Róm 14:10-11, 2Kor 5:10 és Jel 20:11-15 versei szerint miért kelnek újból életre a gonoszok?

A bűn problémájának megoldása érdekében, azért, hogy a gonoszság soha többé ne üsse fel a fejét, mindenkinek meg kell győződnie Isten abszolút igazságosságáról. Végül minden térd meghajol, mindenki elismeri Isten igazságos voltát a nagy küzdelemben, még Sátán és gonosz angyalai is bevallják, hogy soha semmi nem igazolta Isten elleni lázadásukat. Figyeljük meg Ellen G. White megjegyzését! „A gonoszoknak, mihelyt a könyvek megnyílnak és Jézus rájuk tekint, minden bűnük eszükbe jut. Meglátják, hol tért le lábuk a tisztaság és szentség útjáról. Rádöbbennek, hogy gőgjükkel és lázadásukkal milyen súlyosan megsértették Isten törvényét. A megejtő kísértések, amelyeket bűnös életükkel hívtak ki, az áldások, amelyekkel visszaéltek, Isten küldöttei, akiket semmibe vettek, az intések, amelyeket elvetettek, a gazdagon áradó kegyelem, amelyet konok, megátalkodott szívük visszautasított – mind megjelennek. Mintha tüzes betűkkel íródna eljékük!...

Az egész gonosz világ a menny kormányzásával szembeni lázadása miatt Isten ítélőszéke előtt áll. Nincs senki, aki ügyüket védené, nincs mentségük. A rájuk kimondott ítélet: örök halál” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 568-570. o.).

Olvassuk el Zsolt 37:20, Mal 4:1-2 és Jel 20:9 verseit! Mit tudhatunk meg ezekből a szakaszokból a bűn és a bűnösök végső pusztulásáról, illetve az igazak jutalmáról?

Jó hír, hogy Sátán a gonosz angyalaival együtt elpusztul a tűz tavában, ami megemészti a bűnt és a bűnösöket. Jel 20:9 verse szerint elégnek a tűzben, nem kínlódnak örökké. A következő versben találjuk az „örökkön örökké” kifejezést. A szövegösszefüggés szerint az „örökké” szó nem mindig jelenti azt, hogy „vég nélkül”, utalhat a teljessé válásra is, vagy arra, ami egyszer s mindenkorra megtörténik (lásd 2Móz 21:6; 1Sám 1:22, 28; 2Pt 2:4-6; Júd 7). A kárhozatra jutók számára a következmény lesz örökre szóló, nem a pusztulás folyamata. Isten senkit nem kínoz örökké.

Végső soron két lehetőség egyike vár mindannyiunkra. A gonoszok sajnálatos módon megkapják a bűn „zsoldját”, amit megérdemelnek, az örök halált. Miért az az egyetlen reményünk tehát, ha Jézus igazságában bízunk, hogy ne azt kapjuk, amit érdemlünk – a halált?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: „A szélesen elterülő síkságok gyönyörű dombokba torkollnak. Isten hegyeinek fenséges ormai magasra emelkednek. A békés rónákon, az élő vizek mellett Isten népe, a sokáig zarándok és vándor nép otthonra talál...

Ott a halhatatlan lények soha nem csökkenő örömmel fogják a teremtő hatalom csodáit, a megváltó szeretet titkait fürkészni. Ott nem lesz Isten elfelejtésére kísértő kegyetlen, ámitó ellenség. Ott minden tehetség fejlődik, minden képesség gyarapszik. A tanulás nem fogja elménket fárasztani és erőnket kimeríteni. Ott a legnagyobb vállalkozások is véghezvihetők, a legmagasztosabb törekvések is megvalósíthatók, a legmagasabb célok is elérhetők. Mindig új magaslatozok hívogatnak, új csodák gyönyörködtetnek, új igazságokat érthetünk meg és új dolgok serkentgetik a lélek és a test képességeit” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 575-577. o.).

„E föld lakói kimondhatatlan élvezettel osztoznak az el nem bukott lények boldogságában és bölcsességében. Megismerik tudásuk kincseit, amelyeket a végtelen korszakokon át Isten keze munkájának szemlélésével gyűjtöttek. Tisztán látó szemmel nézik a természet dicsőségét – napokat, csillagokat és naprendszereket –, amelyek kijelölt pályájukon keringenek Isten trónja körül. Mindenre – a legparányibb atomtól a legnagyobbig – a Teremtő neve van írva. Minden Isten végtelen hatalmát hirdeti” (i. m. 577. o.).

„A nagy küzdelem véget ért. Nincs többé bűn, és nincsenek bűnösök. Az egész világegyetem megtisztult. A végtelen nagy teremtettséget tökéletes harmónia és boldogság tölti be. Tőle, aki mindent teremtett, árad az élet, a fény és az öröm a határtalan téren át. Élők és élettelenek – a legparányibb atomtól a legnagyobb csillagig – tökéletes szépségükkel és felhőtlen boldogságukkal hirdetik, hogy Isten a szeretet” (i. m. 578. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Vajon miért engedi Isten, hogy ilyen hosszú ideig megmaradjon a bűn? Viszont egyetlen ember sem szenved az életénél tovább a világon. A bűn évezreideihez képest összehasonlíthatatlanul rövidebb az emberek élete. Hogyan segíthet ez a nézőpont megbirkózni a bűn nehéz kérdésével?
- 2) Hogyan illeszkedik a megváltási tervbe a millennium ezeréves időszak? Mire mutat rá Isten jellemével kapcsolatban az, hogy a kárhozottak addig nem szenvedik el a végső ítéletet, amíg a megváltottak meg nem győződnek Isten igazságosságáról és szeretetéről?

ISTEN KORONÁT KÉSZÍT HŰSÉGES NÉPÉNEK

„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: Végezetre eltételezt nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését” (2Tim 4:7-8).

„Amikor az Úr összeállítja ékköveit, nagy örömmel tekint az igaz, egyenes, tisztességes emberekre. Angyalok készítik nekik a csillagokkal ékesített koronákat, amelyekben tükröződik az Isten trónjáról sugárzó világosság.

Beszélgünk a mennyei dolgokról! Beszélgünk Jézus jóságáról és dicsőségéről, irántunk való múlhatatlan szeretetéről! Áradjon szívből a szeretet és a hála Jézus felé, aki meghalt a megváltásunkért! Készüljünk, hogy békességben találkozassunk Urunkkal! Aki felkészül, az hamarosan az élet hervadhatatlan koronáját kapja meg, és örökké Isten országában lakhat Krisztussal, az angyalokkal és azokkal, akiket Krisztus drága vérén váltott meg.

A dicsőség koronáját... tette félre Isten azoknak, akik szeretettel várják a Megváltó megjelenését, akik vágyakoznak utána.

Azok nyerik el a dicsőség, a tisztesség és a halhatatlanság koronáját, akik így vároznak. Nem kell a világ büszkeségeiről beszélni... vagy nagyjait dicsőíteni. Mindez hiábavalóság. Ha csupán Isten ujja érinti őket, hirtelen visszatérnek a porba. Én azt akarom magasztalni, ami állandó, tisztelni, ami halhatatlan, becsülni, ami soha nem múlik el: a sokkal gazdagabb koronát, mint ami földi uralkodó fejét valaha díszítette.

Azon a napon a megváltottak az Atya és a Fiú dicsőségében fognak ragyogni. A mennyei angyalok arany hárfáikon játszva köszöntik a Királyt és győzelmi trófeáit – azokat, akik megmosták és kiféhéritették ruháikat a Bárány vérében. Diadalmas énekszó száll fel, betölti a mennyet. Krisztus győzelmet aratott. Belép a mennyei udvarba megváltottai kíséretében, bizonyítva, hogy nem volt hiábavaló a küldetése, szenvedése és önfeláldozása” (Ellen G. White: *Maranatha*. 310. o.).